

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 13, 2016

Nummer 13, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:709](#) 16-03-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:766](#) 10-02-2016

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2016:1589](#) 21-03-2016

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:2556](#) 02-03-2016

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2016:976](#) 10-02-2016

RECHTSPRAAK

Instelling beschermingsbewind tegen de wil van rechthebbende. Het verzoek is gedaan door de instelling waar de rechthebbende was opgenomen en die hem nog steeds begeleidt. De kantonrechter wijst het verzoek toe.

Het verzoek is gedaan door de zorginstelling waar de rechthebbende ten tijde van het indienen verbleef. Op het tijdstip van behandeling van het verzoek is verzoeker weer thuis. Hij krijgt nog wel begeleiding van dezelfde instelling. De instelling kan het verzoek alleen maar doen als de naaste familie geen verzoek doet. In dit geval willen de directe familieleden, twee broers en een zus, het verzoek niet doen omdat zij de familieverhouding door een dergelijk verzoek niet onder druk willen zetten. Zij zijn wel akkoord met de instelling van een beschermingsbewind.

Omdat de instelling verzoeker nog steeds begeleidt en omdat de naaste familieleden het verzoek niet willen doen, is de instelling bevoegd tot het doen van het verzoek (artikel 1:432 lid 2 BW).

De rechthebbende is niet akkoord met de instelling van het bewind. Hij woont inmiddels weer zelfstandig in zijn eigen woning en hij regelt financieel alles weer zelfstandig. Volgens hem krijgt hij hulp van zijn boekhouder.

Bij het verzoekschrift is gevoegd een medische verklaring van een psychiater, werkzaam bij de zorginstelling, dat rechthebbende wegens zijn huidige psychische beperkingen niet in staat is om zijn financiële belangen te behartigen. Het verzoekschrift vermeldt dat de rechthebbende het overzicht van zijn financiën/administratie kwijt is, in paniek raakt en het niet meer overziet. De verzoeker handhaaft deze mening. Bij verzoeker is een eventuele boekhouder van rechthebbende onbekend.

De kantonrechter vergewist zich ervan of de rechthebbende als gevolg van zijn lichamelijke of geestelijke toestand tijdelijk of duurzaam niet in staat is zelf ten volle zijn vermogensrechtelijke belangen te behartigen. De kantonrechter is van oordeel dat dat het geval is en baseert zich daarbij op de medische verklaring van de psychiater. Hij ziet geen

aanleiding om nader medisch onderzoek in te stellen.

De kantonrechter wijst het verzoek toe en benoemt de voorgestelde bewindvoerder.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 21-03-2016

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2016:1589

Zaaknummer: 4733006_E10032016

RECHTSPRAAK

Hof legt deels ambtshalve een dwangsom op tot nakoming van de zorgregeling door de moeder en de vader (over en weer) in het belang van de kinderen.

In hoger beroep zijn zowel de door de rechtbank vastgestelde kinderalimentatie als de zorgregeling aan de orde.

Het hof laat de door de rechtbank vastgestelde zorgregeling in stand (in grote lijn: één keer in de veertien dagen een weekend van vrijdagavond tot zondagavond) en honoreert het verzoek van de moeder de vader te gebieden om de zorgregeling op straffe van een dwangsom van € 250 na te komen. Ambtshalve stelt het hof ook dezelfde dwangsom vast ten aanzien van de moeder. Het hof motiveert de dwangsom als volgt. Het hof zal een dwangsom aan de zorgregeling verbinden, nu het van groot belang voor de minderjarigen is dat deze (stipt) wordt nagekomen door partijen en gebleken is dat dit niet altijd het geval is geweest.

Uit het dictum blijkt dat de dwangsom niet per niet-nagekomen omgangsmoment, zoals door de moeder gevraagd, is vastgesteld, maar per dag dat de regeling niet wordt nagekomen.

Kanttekening: Het komt mij voor dat een ingrijpende maatregel als het – deels ambtshalve – opleggen van een dwangsom ter nakoming van een zorgregeling zware eisen aan de motivering ervan stelt, gelet op het feit dat een dwangsom als hier opgelegd evenzogoed tegen het belang van het kind kan indruisen. Daarbij komt dat de dwangsom per dag wordt verbeurd. Per weekend betekent dit dat 3x € 250 zou kunnen worden verbeurd. Dat is, gelet op de inkomensgegevens van beide ouders, zoals vermeld in de beschikking, heel veel. SW

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-03-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:709

Zaaknummer: 200.177.267/01

RECHTSPRAAK

Wijziging van de kinderalimentatie per 1 januari 2015. In dit geval terugbetalingsverplichting voor de vrouw die onder dreiging van inschakeling van het LBIO de kinderalimentatie voor twee kinderen wilde blijven ontvangen, ook al verbleef een van de kinderen per 1 januari 2015 feitelijk bij de man. Bij de bepaling van de draagkracht van de man houdt de rechtbank geen rekening met zijn onderhoudsplicht jegens zijn twee stiefkinderen. De draagkracht van beide ouders tezamen (€ 300) dekt bij lange na niet de behoefte van de kinderen (€ 730). De rechtbank verdeelt de draagkracht naar redelijkheid en billijkheid over beide kinderen gelijkelijk en bepaalt dat de man de vrouw voor de bij haar verblijvende minderjarige nog een bijdrage moet betalen.

Over de behoefte van de beide kinderen bestaat geen verschil van mening. Deze is ten tijde van de echtscheiding in 2010 vastgesteld en bedraagt geïndexeerd voor de beide kinderen tezamen € 730.

De draagkracht van de moeder wordt vastgesteld op € 92 per maand. Die van de vader op € 208 per maand. Daarbij houdt de rechtbank geen rekening met zijn onderhoudsplicht jegens zijn twee stiefkinderen, aangezien ten aanzien van deze kinderen niet duidelijk is hoe hoog hun behoefte is, of en met welk bedrag hun vader en de echtgenote van de man hierin bijdragen en hoe de draagkrachtvergelijking tussen de verschillende onderhoudsplichtigen er dient uit te zien.

De rechtbank overweegt ten aanzien van de toedeling van de draagkracht aan beide kinderen en daarmee de vaststelling van de kinderbijdrage als volgt. Als de gehele draagkracht van de man ten goede zou komen aan de minderjarige die bij hem verblijft, dan zou de minderjarige bij de vrouw in een financieel slechtere positie terechtkomen dan de minderjarige die bij de man verblijft, omdat de man meer draagkracht heeft. Als de helft van de draagkracht van de man ten goede zou komen aan de minderjarige die bij de vrouw verblijft en de vrouw niet aan

de man betaalt, dan wordt de minderjarige bij de vrouw bevoordeeld. De rechtbank acht het daarom, gezien het grote tekort in de behoefte, wel redelijk en billijk de draagkracht van de ouders gelijkelijk over de kinderen te verdelen, zodat de kosten van de kinderen met een gelijk bedrag kunnen worden bestreden. Dit betekent dat de man aan de vrouw een bedrag van € 58 per maand ten behoeve van de minderjarige die bij de vrouw verblijft moet voldoen.

De ingangsdatum van de nieuwe alimentatieverplichting stelt de rechtbank op 1 januari 2015, zijnde de datum met ingang waarvan de situatie tussen partijen feitelijk gewijzigd is (door de Wet hervorming kindregelingen) en mede gelet op het feit dat de man vanaf 1 december 2014 bij de vrouw had kenbaar gemaakt dat zij rekening moest houden met een wijzigingsverzoek. Ter zake van de terugbetalingsverplichting overweegt de rechtbank als volgt. Het is vaste jurisprudentie dat de rechtbank behoedzaam dient om te gaan met een eventuele wijziging van de alimentatie met terugwerkende kracht, omdat dit voor de onderhoudsgerechtigde een terugbetalingsverplichting kan opleveren. Mede gezien de alimentatiebetalingen van de man 'onder protest' voor beide kinderen vanaf 1 december 2014 tot en met in ieder geval mei 2015, omdat de vrouw dreigde met inschakeling van het LBIO, is de rechtbank van oordeel dat een zekere terugbetalingsverplichting voor de vrouw in redelijkheid kan worden aanvaard. De vrouw kon redelijkerwijs rekening houden met een vermindering van de door de man te betalen kinderbijdrage met ingang van 1 januari 2015, reeds omdat vanaf dit moment de situatie feitelijk was veranderd doordat een van beide minderjarigen bij de man was gaan wonen. De vrouw heeft alimentatie ontvangen voor een kind dat feitelijk niet meer ten haren laste kwam, zodat zij geld heeft kunnen reserveren. Dat zij dat geld heeft aangewend om de kosten voor de bij haar verblijvende minderjarige te voldoen, doet daaraan niet af. De vrouw heeft bovendien niet gesteld dat zij niet in staat was tot terugbetaling.

De rechtbank stelt de kinderalimentatie ten behoeve van de minderjarige die bij de vrouw verblijft vast op € 58 per maand per 1 januari 2015.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 02-03-2016

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2016:2556

Zaaknummer: C/03/204724 / FA RK 15-1146

RECHTSPRAAK

De vrouw wenst voor recht verklaard te zien dat het gesloten echtscheidingsconvenant ongeldig is althans vernietigbaar, vooral omdat de verkeerde versie van het convenant ondertekend zou zijn. Hof wijst alle verzoeken af en veroordeelt de vrouw in de proceskosten.

Het hof breekt eerst de staf over het appèlschrift. Een goede procesorde brengt met zich dat het appèlschrift duidelijk moet zijn. Het moet helder zijn tegen welke onderdelen van de bestreden beschikking bezwaren bestaan. Daaraan voldoet het appèlschrift niet, omdat onderwerpen en toelichting deels door elkaar staan en bij elkaar gezocht moeten worden. Deze wijze van inrichten van het appèlschrift komt voor rekening en risico van de vrouw. Vast staat dat de ondertekening van een verkeerd convenant de meest essentiële stelling van de vrouw is.

Het hof overweegt hierover dat vaststaat dat partijen langdurig hebben onderhandeld met bijstand van deskundigen. De advocaten van partijen hebben destijds veelvuldig contact met elkaar gehad en de vrouw is ook bijgestaan door fiscaal juristen. Onder leiding van deskundigen zijn partijen uiteindelijk tot overeenstemming gekomen en het hof is van oordeel dat partijen gebonden zijn aan die overeenstemming. Het hof passeert de stelling van de vrouw dat er sprake is van een wilsgebrek omdat zij een andere versie heeft ondertekend dan die waarover partijen overeenstemming hadden, aangezien de vrouw die stelling op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt. De vrouw heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat er sprake is van misbruik van omstandigheden, dwaling of benadeling voor meer dan een kwart. Weliswaar heeft de vrouw ter zitting van het hof nog een cijfermatige toelichting willen geven ter motivering van haar stelling met betrekking tot de benadeling van meer dan een kwart maar het hof acht een toelichting in een zo laat stadium tardief. Een dergelijke toelichting had – in het kader van de goede procesorde – in het beroepsschrift moeten staan.

De vrouw verzet zich in hoger beroep tegen de echtscheiding en voert in hoger beroep het pensioenverweer van artikel 1:153 lid 2 BW. Het hof oordeelt dat de vrouw op het pensioenverweer geen beroep meer kan doen aangezien er een rechtsgeldig echtscheidingsconvenant tot stand is gekomen en de vrouw in het kader van de totale

afwikkeling van de vermogensrechtelijke aspecten afstand heeft gedaan van haar pensioenrechten. Onder deze omstandigheid heeft de vrouw rechtens geen belang meer bij haar beroep tegen de echtscheiding en dient zij daarin niet-ontvankelijk te worden verklaard.

De partneralimentatie behoeft geen bespreking, omdat de vrouw ten onrechte haar stellingen in dat opzicht baseert op artikel 1:401 lid 5 BW, terwijl een niet-wijzigingsbeding is overeengekomen en wijziging dan uitsluitend mogelijk is op grond van artikel 1:159 lid 3 BW.

Het hof veroordeelt de vrouw in de proceskosten van het hoger beroep. Gezien de wijze van procederen van de vrouw, die het hof in strijd acht met een goede procesorde, alsmede het feit dat de vrouw in het geheel niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een ander convenant heeft ondertekend dan die waarover de wederpartij beschikte, ziet het hof in de omstandigheden van het geval reden om de vrouw te veroordelen in de kosten van het hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 10-02-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:766

Zaaknummer: 200.172.128/01 en 200.172.129/01

RECHTSPRAAK

Draagkracht man; onherstelbaar inkomensverlies door ontslag als militair wegens reorganisatie. Rechtbank gaat ervan uit dat van de man niet kan worden verwacht opnieuw hetzelfde inkomen te verwerven. Zij sluit aan bij het huidige inkomen van de man, uitgaande van een werkweek van 40 uur.

De man was werkzaam als militair in actieve dienst. Het belastbare loon bedroeg € 37.331. Het huidige inkomen bedraagt € 21.762 op basis van 34,5 uur per week.

De vrouw is van mening dat sprake is van een aan de man te wijten voor herstel vatbaar inkomensverlies. In ieder geval is het inkomensverlies aan de man te wijten. De man heeft zelf zijn baan bij defensie beëindigd, terwijl hij bij defensie goede vooruitzichten had, gelet op zijn leeftijd en ervaring.

De rechtbank overweegt dat de inkomensvermindering van de man niet voor herstel vatbaar is. Hij is al geruime tijd geleden ontslagen bij defensie en hij heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat het hem niet gelukt is om bij defensie een nieuwe werkkring te vinden. Van de man die zijn rijopleidingen bij defensie heeft behaald, hoeft niet verwacht te worden dat hij als internationaal vrachtwagenchauffeur gaat werken, als daar al werk beschikbaar zou zijn. Dan zou het contact met zijn dochter onder druk komen te staan. De rechtbank gaat er dan ook van uit dat van de man niet mag worden verwacht dat hij nog weer hetzelfde inkomen zal verwerven, maar wel mag van hem worden verwacht dat hij volledig aan het arbeidsproces deelneemt. De rechtbank gaat dan ook uit van zijn loon herrekend naar een 40-urige werkweek.

De rechtbank beoordeelt vervolgens of de man zich, uit hoofde van zijn onderhoudsplicht jegens de minderjarige, had behoren te onthouden van de gedragingen die tot de inkomensvermindering hebben geleid. De rechtbank oordeelt dat er geen sprake is van verwijtbaar inkomensverlies aan de zijde van de man. Gebleken is dat de man slechts vier maanden voor afloop van zijn contract zijn dienstverband met defensie heeft beëindigd. Voldoende aannemelijk is gemaakt dat er voor de man na de reorganisatie geen plek meer zou

zijn en dat hij, toen hij nog werkzaam was bij defensie, steeds heeft gedaan wat in zijn vermogen lag om een andere baan bij defensie te verkrijgen, maar daarin niet is geslaagd. De rechtbank blijft daarom uitgaan van het inkomen dat de man thans heeft, herrekend naar een 40-urige werkweek.

Ook aan de zijde van de vrouw is sprake van inkomensvermindering. De man heeft gesteld dat die inkomensvermindering aan de vrouw te wijten was en eveneens voor herstel vatbaar is. De rechtbank gaat ook in dit geval uit van een herstelbare inkomensvermindering, omdat de vrouw vanwege de zorg voor het kind niet langer geregeld enige weken achter elkaar vanwege haar baan bij defensie van huis weg kon zijn. Het onherstelbare inkomensverlies is niet aan de vrouw te wijten, maar aan de zorg voor het kind van beide partijen.

De rechtbank stelt vervolgens de kinderalimentatie aan de hand van de richtlijnen vast.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 10-02-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2016:976

Zaaknummer: C/o8/177858 / FA RK 15-2522